

Temps d'esperança

L'aula sembla una campana de llum. El tímid sol d'hivern hi penetra apagadament, amigablement. Un murmurí suau de veus dóna música ambiental. Són noi i noies de 13 a 14 anys. Treballen o ho fan veure. El tema que hem desenvolupat avui obliga a realitzar feina llarga, pràctica, de constant intriga i consulta, és a dir, una feina engrescadora. Fa estona que la seva curiositat de preguntar ha restat satisfeta. Mentre, me'ls vaig mirant un a un, endinsadament. Tinc, o em sembla tenir, els seus horitzons futurs a frec de mà. (Per la finestra del capdavant, mig oberta, hi entra olor de resina fresca i d'humiditat de pinassa que porta el vent que passa pel bosc del turonet pròxim). I sento bategar els somnis de tots ells en mig del silenci de les veus que rumoregen... D'aquestes veus que m'arriben d'arreu de l'aula. Ara són estudioses. Al carrer seran cridaneres per trencar espontàniament l'obligació de l'ordre i del silenci dins la classe. Canviaran sovint el ritme, segons el lloc on es trobin o la tasca que facin. I abans del silenci solemne i total del son, aquestes veus es tornaran pensament breu de futur. Pensament potser sòlid, potser feble, tal vegada esperançador i encoratjador o vagarós i esmorteït. I segueixo mirant-los. Mastegant amb ells el seu present carregat d'aspiracions joves, conegudes... Però... I com altres vegades, neix aquest «però» que sintetitza les preocupacions pedagògiques que més constantment han tingut darrerament dintre meu. És el dubte de si realment estem formant a l'adolescent, al nen en general, pensant en el seu demà. Les normes de conducta que li donem, són, certament, les que valen per avui, per la nostra actualitat d'adults però ¿li serviran a ell d'ajut en el seu futur? L'equipatge educatiu que li servim ara ¿li serà de profit d'aquí no gaires anys? ¿Tenim, els pares i els educadors, la suficient sensibilitat que ens permeti intuir el món en que viuran els nostres deixebles, els nostres fills i que no serà ni molt menys com el nostre?

Malgrat no conèixer l'horitzó tècnic i social a un radi de sis a deu anys, intentem esbrinar la manera d'entregar-li una capacitat per desenvolupar-se «humanament» en aquest futur entorn encara imprevis. Potser fent-li prendre part activa en les decisions, és a dir, en el rodatge dels objectius a aconseguir i en les activitats escolars i familiars a realitzar, per-

què creixi en un ambient de ferma responsabilitat i confiança. Cedint-li el deure a criticar seriosament el seu propi treball i el seu comportament personal (sense imposicions autoritàries d'un examen o el «judici» obligat del seus fets). Investigant **junts**, si realment ha aconseguit els objectius proposats i s'ha comportat com la societat li exigia. Cercant, en mig del pluralisme d'opinions, de formes de treball i de conductes, el bé i el progrés de tota la comunitat. Crec que així podrem marxar vers l'autodirecció autèntica del futur HOME. Perquè actuarà d'acord amb la seva consciència acostumada al sacrifici, al saber-se dir que no, quan hi ha entremig el bé dels qui l'envolten. Perquè sabrà trobar en cada moment, el mot amigable, l'actuació encoratjadora, el pensament segur de l'home ferm. Perquè anirà descobrint, pas a pas, el camí cada cop més desitjat, més encarat a l'experiència —científica i moral— continuadament millorada, a l'acceptació dels altres, a l'expansió de la personalitat i creativitat pròpies. Sense por a la ruptura de la convivència, perquè actuant així, la seva conducta, la seva disciplina social no és capgirada; és una certa autodisciplina, i els nois i noies estan amatents a complir responsablement llur funció dins la comunitat en la que viuen, sigui la que sigui. Els conflictes —que hi seran, no faltaria més— es van desfent, reneixent i tornant-se a resoldre una i altra vegada, restant gravat en el comportament del nen, de l'adolescent aquest constant desitjar superar-se per ells mateixos, d'acord amb la realitat de cada moment i amb l'ajut amical i experimentat dels pares i educadors. I no oblidem aleshores que de l'aprenentatge sorgit del constant **estar «vivint»** el seu món d'avui, sabrà **estar «vivint»** aquell món del demà en el que tindrà de conuiu, lluitar, saber perdre, saber guanyar, governar, obeir i fer-lo millor que el nostre.

* * *

L'aula segueix semblant una campana de llum. Els nois i noies continuen —ara ja no tots— immersos en la seva tasca. Mentrestant, me'ls miro un a un i penso, preocupat, en el seu món futur. El sol ja no és tímid. Penetra poderosament —som a mig matí— amb un desig, no secret, de fer-nos més clares totes les coses, totes les idees i totes les esperances.

M. E. i P.

Subministres Cladellas

Venda al major de

JOGUETERIA - ESPORTS

ARTICLES PLATJA - PESCA SUBMARINA

Ctra. Sant Feliu, s/n.

Telèfon 844 83 00

SANTA EULÀLIA DE RONÇANA